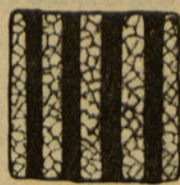
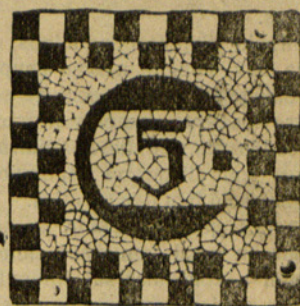

METRALLA

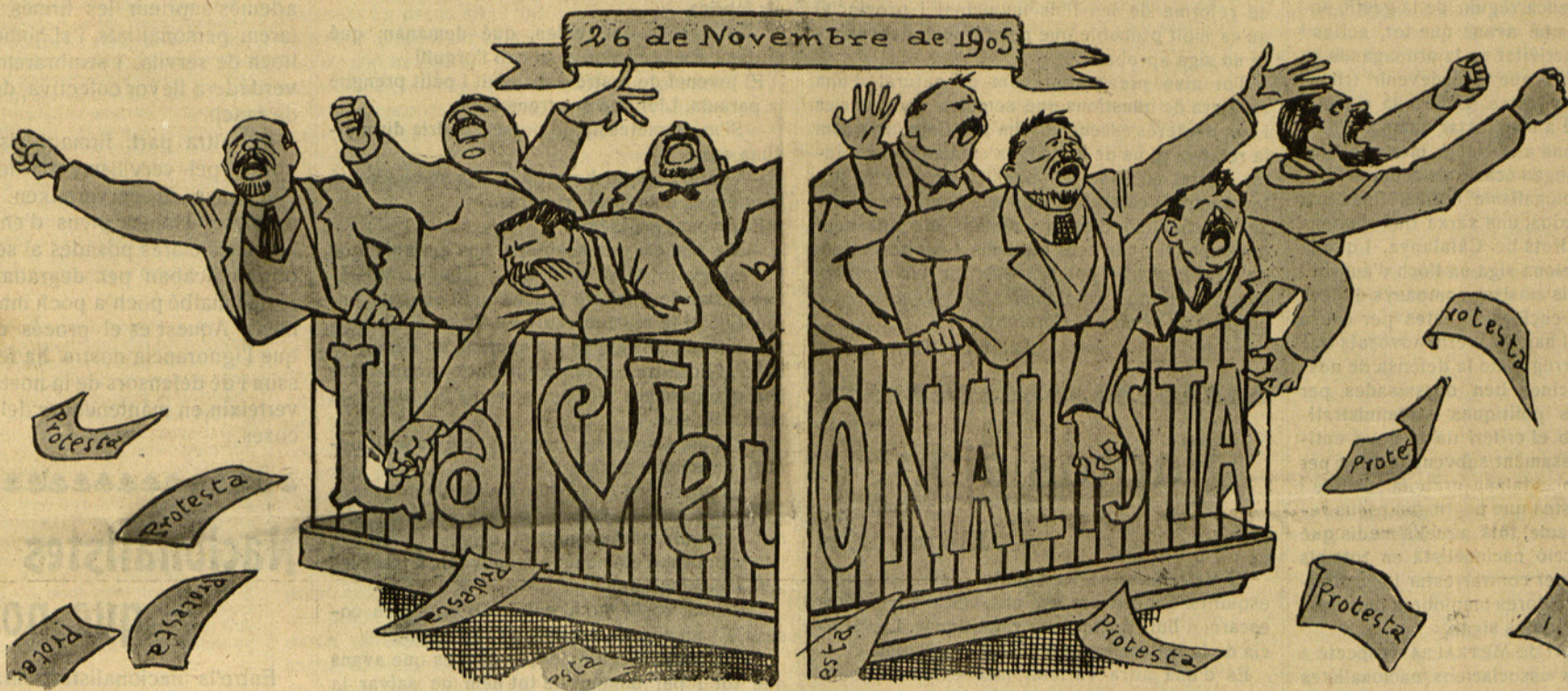
Sur el divendres

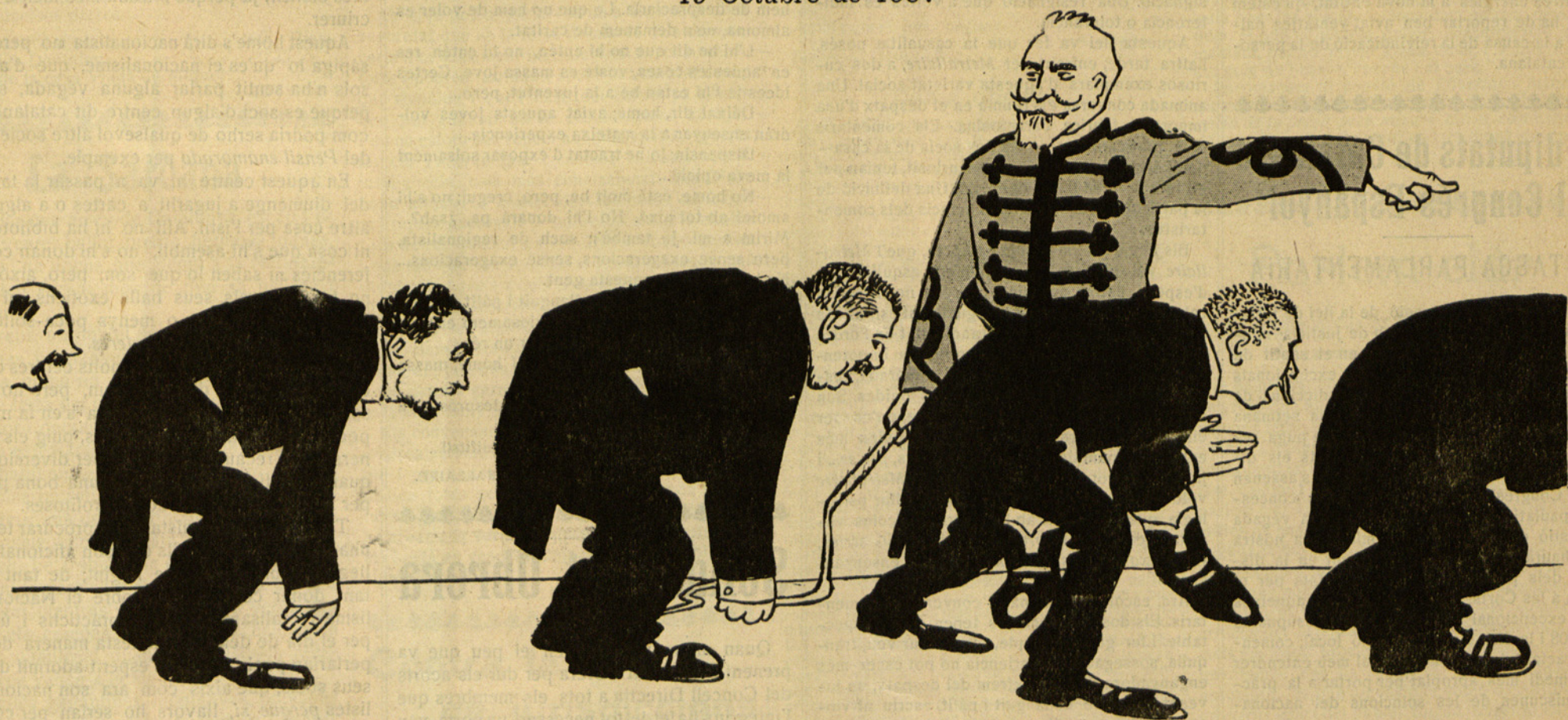
Baix S. Pere, 2 bis, pral.

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret i el deure de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevol que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIO CATALANISTA).

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERAN UNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

19 Octubre de 190.

LO QUE VA DE AYER Á HOY

Acoblemnos

Ara es hora

Mai com ara, que sembla que's vagin concretant tendències fins avui no prou ben assenyalades, s'ha fet sentir la necessitat urgent, imperiosa, irreductible d'acoblar en un sol cos social tots els elements del nacionalisme radical que hi han a Barcelona i que avui resten isolats, escampats arreu, desaprofitantse així una munió d'energies.

L'aspiració d'ajuntar aqueixos elements ha sortit de baix; com ne naixen sempre les idees que promouen les grans accions socials. No hi han entre nosaltres elements directores qu'impulsin procediments, per això l'organització que sorgeixi com fruit d'aqueixa aspiració, ha d'esser una organització ben democràtica.

METRALLA que sent també la necessitat de constituir un nucli important, nombrós, en el que vagin a concentrarshi totes les energies qu'avui se perden xorcaient en les lluites bisantines del cassinet de barri, s'ha fet seva aqueixa idea i l'ha alentada ab entusiasmisme, estant disposada a cooperarhi ab totes les seves forces.

Creiem nosaltres que l'entitat que va a crearse ha d'esser avans que tot nacionalista i com a nacionalista ben radical i ben democràtica; que's homes que s'encarreguin de la gestió social han d'esser, també avans que tot, actius i abnegats, perquè l'activitat en la propaganda es el bàlsam meravellós que fa esdevenir triomfantes a les doctrines justes. Empró la sinceritat ens obliga també a manifestar que no n'hi ha prou ab constituir una associació més aont uns quants individus tingan ocasió de reunir-se. No, es precis que'l nacionalisme radical tinga una organització ben teixida, una xarxa que s'extengui per tots els indrets de Catalunya, i que la casa pairal de Barcelona siga un lloch d'aussili i de refugi per tots els nostres companys d'idees que sufereixin persecucions injustes per causa del catalanisme. Allí han d'haverhi advocats que gratuïtament s'encarregin de la defensa de nostres companys, oficines ben organitzades per totes les qüestions polítiques i administratives relacionades ab el criteri de la nova entitat, escoles expressament subvencionades per donarhi ensenyansa catalana gratuïta als fills i filles dels nacionalistes que no tingan prous recursos, i en una paraula, tots aquells medis que serveixin per fer acció nacionalista en tots els ordres de la vida i per contrarrestar les malèfiques influències i traïdores maniobres dels nostres enemics, sigan quins sigan.

Aqueix es el criteri de METRALLA respecte a la fusió de totes les associacions nacionalistes radicals ab una de sola i al acoblament de tots els bons companys nostres en una entitat forta i poderosa que siga capassa de portar a cap una obra positiva i feconda, i ab aqueix criteri anirem també nosaltres a la fusió, ajudant ab totes les nostres energies a la nova entitat, qu'estem segurs ha de reportar ben aviat ventatjes palpables a la causa de la reivindicació de la personalitat catalana.

Els diputats de Catalunya al Congrés Espanyol

LA TASCA PARLAMENTARIA

Obtinguda ja la derogació de la llei de jurisdiccions i modificat el Còdich de Justícia militar i'l de la marina de guerra en el sentit de restringir a cassos veritablement excepcionals l'aplicació d'aquelles lleis i les jurisdiccions de guerra i marina, en la forma dita la setmana passada, pera fer obra positiva i que puga resultar en be de Catalunya (ja que tots els diputats que's diuen nacionalistes i s'asseuen avui al Congrés son partidaris de les concessions paulatines i no plantejarán d'una vegada la qüestió capital de l'autonomia de la nostra terra) haurá d'entrarse forzosament en la discussió dels projectes de llei presentats per el govern a les Corts; i com qu'entre tots aqueixos tenen excepcional importancia'ls pressupostos per 1908 i la llei d'administració local, comensaré tractant dels primers qu'al meu entendre son el medi més apropiat per portar a la pràctica quiscunes de les solucions del nacionalisme.

III

Discussió dels pressupostos

Es aqueixa la discussió més interessant de totes quantes se'n plantejarán avans de co-

mensar l'any nou. En ella hi ha no solament un medi de propaganda i de difusió dels fonamentals principis del nacionalisme catalá, sino també una via ben fressada per arribar a l'implantació de quiscunes de les nostres aspiracions.

Son els pressupostos el nirvi de la vida del Estat. Cada capítol, cada article i cada partida, poden donar lloch a una discussió serena i raonada en defensa del nostre programa. I no crech que l'esperit tranzaccionista gaire be tocant al servilisme de determinats elements que's diuen nacionalistes, pugui privarlos de plantejar unes qüestions que son per Catalunya de vida o mort i qu'arriban al cor del poble, com la de les contribucions e impostos, servei militar, paper sellat, etc., etc. qu'al discutirse'ls pressupostos se presentarán naturalment i en sense necessitat de provocar un debat especial pera tractarles.

Per aixó crech d'absoluta necessitat tractarne ja desde ara, a fi d'orientar a n'els bons nacionalistes en la marxa dels debats parlamentaris i demostrarlos que MOLTES VEGADES LES COSES NO'S FAN, PER QUE NO VOLEN FERSE.

I entre mitx d'aquestes qüestions, tractaré també de la llei d'administració local, ja qu'al fi i al cap ha d'alternar la seva discussió ab la dels pressupostos, si be, com es natural, donant preferencia a n'aqueixos que han de comensar a regir el 1.º de Janer de 1908, sobre'l projecte de reforma de les lleis municipal i provincial qu'es molt probable que per carnestoltes encara no siga aprovada.

Tot aixó prescindint com es natural d'una renglera de qüestions que semblan secundaries i son d'interés essencialíssim per Catalunya com la relativa al us de la llengua catalana ab caràcter oficial, el ferse les oposicions a la nostra terra pera'ls càrrechs qu'en ella hagin d'exercirse, la condició d'esser catalans els que aquí desempenyin càrrechs públics i moltes altres qu'incidentalment podrien suscitar els diputats que s'anomenan catalanistes si volguessin fer quelcom de profit per Catalunya.

ARISTIDES DANYANS.

Fantasiejeant

Els esquifits

El *Metralaire* no va a parlar dels físicament esquifits. La censura, en ells, seria un dolorós escarni a llurs humanitats raquítiques. L'injustícia de la Naturalesa, els fa irresponsables.

Es d'una altra varietat més extensa i abundanta, de la que va a ocupar-se. Tots la coneixen; l'exemplar *tipus*, fins potser te un lloch en les vostres amistoses relacions. Per llei fatal, ningú's pot sustreure del tot a llur contacte, i aixó fa que'l tolerem ab passivisme qu'es resignació. Una resignació que a voltes es indiferencia o tolerancia.

Aquesta llei va fer que la casualitat posés, l'altra tarde, enfront del *Metralaire*, a dos curiosos exemplars d'aquesta varietat social. Una animada conversa els reunia en el despatx d'una important fàbrica barcelonina. Els comentaris dels fabricants—eran els dos socis de la casa—que'l *Metralaire* escoltava encuriolit, tenian per ell tota la forsa d'una definició. Una definició de la particular i esquifida idiosincràcia dels comentaristes.

Els llegidors haurán ja comprés, que'l *Metralaire* vol referirse als moralment esquifits, als d'esperit estret, en quins cervells no hi tenen cabuda altres idees que les igualment esquifides i estretes. L'amplitut i la grandiositat en l'ordre del pensament, es en ells vergonyosa impotencia. Una veu noble, generosa i enlairada, ressona estranyament en llurs testes buides. Son els eternals aferrats a tot lo mediocre, qu'es per ells, sublim. Llurs enlairaments, no puján més enllá d'un pam de terra. Son esquifits, per se... i ja está dit tot. Altre dia potser el *Metralaire* voldrá esplaïarse més llargament en llur psicologia, que juntament ab la d'altres ridícoles varietats, com la dels *protectors*, els *burros-serios*, i'ls *panxa contents*, ofereixen curioses ensenyanases.

Ara, escoltem l'animada conversa de comentaristes. Els dos interlocutors tenen *pose* respectable. Llur gest, es ample, segur. Llur veu, tranquila, sossegada. L'apariencia no pot esser més enganyadora. En un extrem del despatx, un jovenet de rostre esllanguit i pàlit, escriu nirviosament. A fora en l'ampla sala d'espera, escolta encuriolit el *Metralaire*.

Parlan els dos puntals de la societat:

—¿Qué no has llegit la fulla de l'«Unió Catalana»?

—Sí; sempre serán els mateixos. Arribo a

creure que aquesta gent no canviará mai. El temps no passa per ells.

—¿Vols dir?

—Es clar, home; el temps del puritanisme ja ha passat. Les corrents modernes, els esborran aquets prejudicis... Aixó de la dignitat, dignitat... que vols que't digui! La situació actual de Catalunya, no hi está per tanta dignitat. Les víctimes dels aiguats segurament no l'entendrien aquesta paraula. La fam no'ls hi deixaria entendre.

—Pero l'«Unió» ja diu la manera de remeiar-les aquestes necessitats.

—Oh, sí, a la catalana, a la catalana... No l'entench aquest procediment; no'l puch entendre. La caritat sempre es bona, vingui d'allà aont vulgui. No ho preguntarán pas els desgraciats d'aont ve. Ells no son socis de l'«Unió» per entendre aquestes coses.

—Sí, aixó es veritat... Potser aquesta gent n'ha fet un xich massa.

—Es clar que sí, veiam; les desgracies son molt grosses, les pèrdues considerables... a que ve parlar donchs d'aquesta manera?... Els catalans no'n podem fer tanta de caritat; se'n necessitan molts de milions!

—Es veritat, es veritat... El temps no es pas tant bo per ningú. Nosaltres mateixos... aquest any el balans de la fàbrica baixará moltes mils pessetes i...

—Sí, home, la situació no pot ser més crítica. Tot va malament... Avui es una desgracia'l tenir fàbrica.

—¿I donchs qué volen, qué demanan, qué cridan? ¿En la caritat no hi cab l'orgull!

El jovenet de rostre esllanguit i pàlit prengué la paraula. Llur veu era tremolosa.

—Si'm permetessin; jo potser podria dirhi alguna cosa.

—Vosté?... Digui home, digui; ja se que vosté també n'es d'aquests cridaïres.

El jovenet prosseguí:

—Me sembla que confonen una paraula que ho explica tot aixó que... diu, l'«Unió»... Vostés han parlat de *Caritat* i precisament aquesta paraula no hi te res que veure en tot aixó. La caritat se fa als estranys i d'afavorir a un germà es *deber*. I nosaltres hem de complir-lo aquest *deber*, que germans nostres son tots els fills de la terra catalana.

—Ba, ba, aixó es bo per dir; aixó es molt bonich, pero no'm diu res.

—Es que l'idea de l'«Unió Catalanista» es més gran, més enlairada. Es l'exaltació d'aquest *deber*. I creguin, sentint aquest *deber* a Catalunya n'hi sobrarán d'elements per subvenir a totes les actuals calamitats.

—Ba, ba, vosté no hi entén ab aquestes coses... Es un somnia-truites, un cap calent.

—Oh, no ho creguin; lo que dich es que avans que tot i per damunt de tot hem de salvar la nostra dignitat d'homes i de catalans. Els blincaments d'esquena no hi escauen gens al nostre caràcter. Bo es que l'Estat també'l senti aquest *deber*, al cap d'avall l'hi paguem una prima d'assegurament en concepte de contribució i no hem de despreciarla. Lo que no hem de voler es almoïna, no'n demanem de caritat.

—L'hi he dit que no hi entén, no hi entén res en aquestes coses, vosté es massa jove. Certes idees ja l'hi están be a la joventut, pero...

—Déixal dir, home; aviat aquests joves voldrán ensenyar a la mateixa experiencia.

—Dispensin; jo he tractat d'exposar solsament la meua opinió...

—No home, está molt be, pero, cregui; no s'hi amoini ab tot aixó. No l'hi donará pa, ¿sab?... Mirin a mi. Jo també'n soch de regionalista, pero sense exageracions, sense exageracions... No hi vui res ab aquesta gent.

El jovenet de rostre esllanguit i pàlit torná a escriure nirviosament, més nirviosament encara. Llurs llavis semblavan mormolar un res.

Un dels socis (apart):—Déixal home, massa franquesa.

L'altre (apart):—Sí, sí, tens raó, després se'n prenen massa.

El *Metralaire* (desde fora):—¿Esquifits!...

METRALLAIRE.

Solidaritat Obrera

I V

Quan un moviment pren el peu que va prenent Solidaritat Obrera per dur els acorts del Concili Directiu a tots els membres que l'integrins'hafet del tot necessari un porta-veu que'ls escampi, a la vegada que determini la causa que'ls impulsi; tenim el plé convenciment que de ferho se fortificará l'esperit individual tant precis per anar destruint els obstacles que apareguin.

Avui donchs, es ja un fet l'aparició d'un setmanari orgue de la classe productora per educar la consciencia dels sociataris ab el fi de fer homes fermes que no vagin a impuls de quatre *parlamentaris* que tota sa finalitat s'encamina a ferlos servir d'esquena per els seus fins particulars, quan no per convertirse després en sos propis tirans.

L'aparició d'un periódich essencialment obrer, era de tal necessitat per Barcelona que fins jo crech que per aixó, perquè la massa treballadora carexia d'aquest aliment de son intel·lecte, en lloch d'unificar-se ab sos companys, anava disseminada: en comptes de treballar per la seva causa, se sotmetia a la ruina en tots els ordres de la vida.

El periódich deu esser la brújula que'ns senyali el camí o camins per els quals podem lograr el millorament econòmic social que'ns pertoca, tenint sempre present que'ls elements que formin el concell de redacció, no estiguin apassionats per una tendencia determinada, en una paraula, que siguin homes lo més independents possible, i que la finalitat que persegueix Solidaritat Obrera, sigui el seu guia, donanthi cabuda en dit periódich a les diferents tendències econòmiques existents. Si aixis ho fem i procurem ademés suprimir les firmes dels articles, no farem personalitats, i si homes pensadors en lloch de servils, i sembrarem a la vegada la verdadera lleuor colectiva, destruint els idols de fanch.

Per altra part, firmant els escrits, moltes voltes pel servilisme de les multituds els companys se perverteixen més tart o més prompte. Homes plens d'entusiasmisme; intel·ligències clares posades al servei de la causa obrera acaban per degradarse i atrofiarse, fentse malbé poch a poch intelectual i moralment. Aquest es el procés de molts homes que l'ignorancia nostra ha fet que'ls enlairessim i de defensors de la nostra causa se converteixin en mantenedors del actual estat de coses.

Nacionalistes que no ho son

Entre'ls nacionalistes catalans, n'hi han molts que s'en diuen pero no ho son.

Home hi ha, que's diu nacionalista, qu'escriurá les cartes (i qui diu les cartes vol dir lo demés) en castellá, ja perquè diu qu'es més *bonich*, ja perquè'l troba més fàcil d'escriure.

Aquest home's dirá nacionalista no perquè sápija lo qu'es el nacionalisme, que d'aixó sols n'ha sentit parlar alguna vegada, sino perquè es soci d'algun centre dit catalanista com podria serho de qualsevol altre societat, del *Pensil enamorado* per exemple.

En aquest centre hi va a passar la tarde del diumenge a jugarhi a cartes o a alguna altre cosa per l'istil. Allí no hi ha biblioteca ni cosa que s'hi asembli, no s'hi donan conferencies ni saben lo que son; pero, aixó sí, no hi faltan els seus balls exòtics, ni les seves funcions més o menys poca-soltes i algunes vegades fins *forasteres*.

Aixis, per desgracia, son molts centres dits catalanistes. S'ho diuen de nom, pero no ho son de fets. De feina profitosa s'en fa molt poca o gens en aquests centres, puig els diners que's recaudan tots son per diversions, quan s'en tindria d'empleiar una bona part per fer cultura, i altres coses profitoses.

Tot centre catalanista te de procurar tenir una biblioteca perquè'ls que son aficionats a llegir, puguin esplaïarse llegint; de tant en tant donar conferencies sobre el Nacionalisme i realisant exercicis pràctichs i útils per el dia de demá, i d'aquesta manera despertarian poch a poch l'esperit adormit dels seus socis, que aixis com ara son nacionalistes *perque sí*, llavors ho serian per convicció i avensariam un altre pas vers el triomf del Nacionalisme Catalá.

J. S. R.

***

¡Molt be! ¡Molt be! ¡Molt be!!!

Manifest important

La honorable «Unió Catalanista» guardadora de la santa intransigència que deu esser la norma de conducta de tots els nacionalistes radicals, molt bon cert ha escampat per Catalunya un manifest important; i notable manifest exposant als catalans la actitud que deuen guardar si volen esser conscients i dignes enfront les desgràcies que a causa de les inundacions acaban de sofrir diferents comarques de la nostra terra.

En la impossibilitat de copiarlo íntegrament adjuntem a continuació els següents paràgrafs:

«Un sen grossa la aflicció que pertorba en aquests moments la vida de Catalunya. Mes a Catalunya som nosaltres; posseïm la fortalesa del ésser que empeny a fer efectiva la plenitud de la vida. No podem, no podem, no podem, malgrat els efectes aclaparadors i destructors de les riudes que s'han sortit de mar. Sentim tots els catalans, i sentim la ben endintre, la greu aflicció que tant fonament descomorta a les víctimes dels aiguats; siguem, però, tots bons catalans i ho fem forts pera que dolls de la vida nostra, apaibaguin i revifin l'esser agrícola i industrial de les comarques aturades per les malvestats de la naturalesa. A lo propi, nosaltres, i sols nosaltres. No cal, però, abdicar dels drets econòmics que a l'estat tenim, car són drets adquirits per l'esforç de la nostra pròpia vida; no am l'humiliació del vensut per la dissort, ni am la poquetat d'esperit del qui's desconeix, ni am la fermesa de la consciència plena, es que'ls volem de fer valer aqueixos drets. Y, sobre tot, opoem a que la política s'aprofiti de la nostra aflicció, pera desmemoriar-nos, que havem de tenir-ho present tot; pera distreurens, anc que sia per un moment, del objectiu precís i concret de nostre ésser català; pera induir-nos a que fem mancament a la nostra dignitat d'homes i de catalans.

Per damunt dels oportunismes efectistes que s'intenten els polítics, per damunt de les intencionades utilitzacions de la premsa utilitaira, assalariada i dissembladament anticatalana, per damunt de les pensades ignocentes, tot volent ésser maquiavèliques, dels governants, hi han de surar, incommovibles, la serenitat nostra, la rectitut i la formalitat nostres, la fermesa nostra, la desafecció nostra per tot lo que angunia la nostra vida, pera impedir-li complet expandiment.

Fets, té'l deure de realisar el nostre poble; fets qui determinin la normalitat a les Comarques catalanes qui tenen la llur vida social anorreada. Així se demostra que se l'estima a Catalunya, y no am vincles d'esquena a la pensada de l'oligarquia qui passa. Generositat y sacrifici, o egoisme y vassallatge, no lo mateix que dir am Catalunya o contra Catalunya.

Les desgràcies allissonen an els homes y an els pobles, qui tenen la llur personalitat del tot normal, ensenyant-los a ésser sabiament previsors. Catalunya, que sapiga que'l Nacionalisme no es sols una utilització sentimental; es un objectiu pera la normalització de totes les activitats de la nostra vida individual i social. Amb el regiment autonòmic, treballarem pera que tot Catalunya sia Ciutat, qu'es volguer dir que'ls avenços morals y materials de la civilització, que defensen an els homes dels cataclismes de la naturalesa, sien implantats per tots els indrets de la nostra Catalunya. El Nacionalisme es llibertat, es perennament, es previsió. Per aixó, enfront de les comarques empobrides, dels creus enfangats, de les fàbriques ensucrades, dels ponts enrunats, de les carreteres inservibles, de la bona gent necessitada y de l'intens adoloriment del nostre poble, els bons catalans senten vibrar an el llur esperit un [Visca Catalunya] símbol de la plenitud y de la integralitat de la nostra vida catalana.»

Suscripció

De conformitat amb el criteri de la «Unió Catalanista» que s'exposa en l'anterior manifest i responent als propòsits de METRALLA, obrim una suscripció pera socorrer als damnificats per les inundacions darres:

Club METRALLA.....	100 Ptas.
Garriga Deulofeu.....	0'25 »
Obrers de la casa Viuda de Miquel i Rius.....	25 »

La Sardana

Es clar que arreu de Catalunya escau i es bonich veure ballar nostra hermosa dansa, sempre hi ha llocs que degut a la Naturaleza, poden fruirhi més de tota sa bellesa i magnitut.

Figureus, un poblet de pagés, envoltat per altíssimes montanyes i habitat per gent feïvera, la quina no deixa'l més petit tros, ni recó de terra per conreuar, qu'arriba la Festa Major i deixant les eines del treball, se disposa esplaïarse durant aquells dies d'alegria; i habilitantse ab son seriós trajo, lluint la clàssica barretina, se llença a les honrades diversions; una de les principals i qu'ab més entusiasme anima la festa, es la Sardana.

Donchs be, trobantvos en aital lloch i contemplant la germanor que regna entre aquella bona gent, mentres van seguint ab verdadera afició, els compassos que va executant la cobla... quantes i quantes suggestives reflexions vos venen a la memoria.

Aquelles gegantines montanyes, poblades de verts i frondosos arbres... quants i quants recorts, tristos i alegres, us presenten...

I aquells homes de potenta musculatura de nostre farreny i colrat pel sol, portant demunt la testa la tradicional barretina, si us en refrescan de gestes memorables... si us en

fan veure de visions... si us demostran lo que podríam ésser...

Les melodies tant populars de la típica tenora, fent donar a tota aquella gent efusivament les mans... com us fan pensar, en ajuntar ab igual anella tots els cors catalans.

Per aixó'ls qui voldríam ja veure nostre Ideal triomfant, no hem de parar de treballar, cada hu a la mida de ses forces, per fer una gran Sardana en la que vagin units efusivament cors i mans, i mutuament anar seguint el ritme que la cobla marqui a fi de que com ens ho proposem, la poguem treure.

J. TERRÉS I JOLIG.

D'ensenyansa Obrera

Passat l'estiu ab son calor enervant que fa que qui més qui menys prefereixi l'esbarjo a l'aire lliure ab son amaniment de concerts, sardanes i altres divertiments de poch preu, a encaixonarse en un determinat lloch encar que siga ab la lloable idea d'instruirse, tornan molta part dels ciutadans a preocuparse de sa instrucció i així veiem qu'en aquesta época del any tot son obertures de classes més o menys aparatoses. Centres oficials i particulars ofereixen de nou al públic, ciència i més ciència i uns ab bombo i altres ab platerets i a preus alts i fins de franch, prometen convertir al ignorant en saberut i al analfabet en lletrat; n'hi ha que ho fan de bona fe, altres ab especulació, mes casi tots anuncian possehir l'infalible recepta d'infiltrar en els cervells dels deixebles el saber a grans dosis.

L'Institut Obrer Català, sens prometer més que molt bona voluntat per sa part, ha volgut també rompre una llansa en pro de la cultura obrera qu'es potser el camp més abandonat de la hisenda catalana.

Ab tot si tinch que parlar ab sinceritat, dech confessar que la part obrera, salvant comptats cassos, sent una gran apatia per l'estudi i aixó fa que l'obrer d'aquí en general estiga a un nivell intel·lectual molt inferior al d'altres nacions. Aneu al Paralelo i altres centres concorreguts per l'element obrer i trobareu al voltant de taules i més taules a fills del treball prenent aperitius per trobar en arribant a sa llar un apat esquitit; discutint acaloradament les gracies d'un pierrot, les habilitats d'un torero, o la valentia d'un Prudencio. Pregunteu a n'aquests obrers si els hi agradaria saber cubicar un dipòsit, calcular un joch de rodes, comptar el pés que pot resistir una viga, etc., etc., i tots quedaran entusiasmats per l'idea d'arribarho a saber; contesteu-los hi que a la cantonada hi ha un centre aont uns homes de bona voluntat els hi ensenyaran tots aquests problemets de molt bona gana i sens haberse de gastar els céntims que's gasten ab el vermut i... no n'hi ha un tan sols que s'aixequi per anarhi. Perqué? per la inercia que'ls domina.

Ah! si jo podia parlarvos un a un, estich ab la seguretat que ab la forsa de ma fe vos convenceria que solsament instruintvos es com sereu forts i podreu arribar a assolir el benestar social que somnieu i que'l camí del estudi es l'únich que pot conduirvos al deslliurament desitjat. Feu un esforç per vencer aquesta apatia, aquesta inercia i veureu que com més cultiveu vostra intel·ligencia, com més coneixements científics aneu adquirint, anireu deixant apart aquestes polítiques personals i rastres que vos anulan i les boires qu'avui enterboleixen vostre cervell i que fan que vos semblin axiomes les idees més utòpiques i que ridículs homes a sou vos semblin divinitats, s'esboiran d'una vegada i per sempre més i allavors acostumats a pensar veuriu les coses clara i serenament. Resultat d'aixó no fora, no ho dupteu, una compacta unió entre vosaltres i una estreta germanor entre uns i altres qu'avui està molt lluny d'existir.

Els convençuts donchs de lo dit debem dirigir nostres esforços en instruir avans que tot al poble i per aquesta causa l'Institut Obrer Català dedica totes ses energies a tan hermós fi i aïr fundà un Consultori gratuït d'arts i oficis avui ha creat una veritable Escola també d'arts i oficis i està en vespres d'inaugurar una Biblioteca científica popular.

RAMON PUIG I NEGRE.

Contra la llei de jurisdiccions

Endavant sempre

Cada dia rebem noves i valiosíssimes adhesions a la campanya comensada per la redacció de METRALLA ab l'objecte d'exigir als diputats i senadors que's diuen nacionalistes

qu'avans que tot i per damunt de tot plantejin a les Corts espanyoles la qüestió relativa a la derogació de la llei de jurisdiccions, que Catalunya conceptúa dictada no més que per ella i en contra d'ella.

A pesar d'aixó, ni al Congrés ni al Senat s'ha dit una paraula encara sobre aqueixa qüestió, per quin motiu, el nostre company Danyans se proposa comensar una tanda de conferencies en diferents associacions nacionalistes o que sens esserho estiguin conformes ab la prioritat que te per Catalunya la qüestió de la derogació de la llei repressiva dels anomenats delictes contra la patria i l'exèrcit, tractant d'aqueix assumpte, i organisar un rengle de mitins ab el mateix objecte en els llocs qu'oportunament se faran públics per medi de la premsa diària.

En aquest punt, la nostra lleialtat ens obliga a fer una excepció a favor del Senador per Tarragona D. Albert Rusiñol, que va oferir a n'En Danyans tractar d'aqueixa qüestió a n'el Senat si la minoria solidaria d'abdués Cambres l'autoritzava per plantejar-la, lo qual vol dir, que davant de la sobredita minoria se proposarà aviat la conveniencia de suscitar al parlament una qüestió que va constituir la senyera de combat en les passades eleccions lilegislatives. Es ben segur que'ls bons nacionalistes i ab ells tots els esperits verament liberals sabran agrair degudament a n'En Rusiñol la seva bona voluntat i la seva conseqüencia.

Per que no creiem qu'al proposar semblant discussió hi hagi cap diputat català capàs d'oposarhi, ja que llavors podria suposarse que la temensa de que's repetixin determinats aconteixements pesaria més en la conciencia de certs representants que les solemnes promeses fetes al nostre poble, i aixó no s'ha de donar mai lloch a que's digui. Nosaltres, i encara qu'aixó sembli un acte d'arrogancia, havem de dirho, estem disposats a contestar com correspongui a qualsevol mena d'actes que tendeixin a fer efectiva aquella temensa, perque estem convençuts d'esser aqueix un dels medis d'arribar més promptament a la consecució dels nostres fins.

De tot aixó, i d'altres coses també interessantíssimes relacionades ab la derogació de la llei de jurisdiccions, s'en parlarà ab la deguda minuciositat a les conferencies i mitins qu'estàn organisantse.

I fetes aqueixes consideracions, anem a donar compte de les més expressives adhesions rebudes, no insertant el major nombre d'elles, per manca d'espai.

Heus aquí les més interessantes:

«Sr. Director de METRALLA.—Barcelona.

Els abaix firmats com a nacionalistes radicals que son s'adhereixen a la proposició vostra, de demanar o millor exigir de nostres diputats la derogació immediata de la llei de jurisdiccions.

Tarrassa 20 Octubre de 1907.

J. Carné Martí.—M. Guarro.—P. Gall Guix.—Rafel Benet.—J. Freixa Paré.—J. Quintana Vidal.»

«Company Danyans:

La vostra campanya reclamant que'ls diputats de Catalunya treballin desseguida per la derogació de la llei de jurisdiccions ha entusiasmant als catalanistes radicals i jo, un d'ells, us demano que persevereu en la mateixa, puig entench que'l fi principal de les campanyes de nostres diputats al Congrés del Estat Espanyol, ha de ser el de defensar la Dignitat, entenguis be, la Dignitat de Catalunya; les qüestions econòmiques han de ser secundaries i no primordials.

Feu present a dits nostres diputats que sino ho fan així, els catalans obrers els hi girarem l'esquena. Els obrers nacionalistes votem sempre per qüestions qu'afecten a (ho repeteixo) la Dignitat de Catalunya, mai per els quartos dels que ja'n tenen molts.

Avant sempre, bon company.

A. AYMAR.

Barcelona 17-10-1907.»

Carta oberta

Als diputats i senadors catalans:

Ab la humilitat del que te el convenciment de que tracta ab persones de talent molt superior en el seu, us endresso aquestes ratlles en nom propi i en el de molts companys de treball i electors vostres. Fem historia.

Retallo i copio textualment d'El Poble Català la ressenya del mitin celebrat al teatre Tivoli; el dia 15 d'abril de 1907.

Diu aixís: «El senyor Roca i Roca avantsanse al públic lilegi el següent Manifest de la Solidaritat Catalana al poble de Barcelona:

«Devant de la menassa d'una violació lilegislativa del dret públic modern, subsegüent a una violació dels drets constitucionals perpetrada a Barcelona, va despertarse en l'ànima catalana un moviment de protesta, determinada de un estat d'unitat efectiva en la conciencia del nostre poble: tal fou a la primària la Solidaritat catalana... va il·luminar al viu esclat de revelació inesperada als que no més com defensa de la justícia l'havien concebuda; i de manifestació concreta de hostilitat a un projecte de llei: el de les Jurisdiccions... Cridat el poble per primera vegada després d'aquests aconteixements a afirmar per medi del sufragi en eleccions generals, la concreció pràctica, positiva de la seva voluntat sobirana, ha arribat l'hora de reduir a fórmules precises les aspiracions que bategan cor endins del moviment de Solidaritat, perque puguin avui els electors exercir conscientment la seva altíssima funció política i sapiguin en quins principis basaràn demà'ls elegits l'acció parlamentaria... Primer, principi de coincidència enrobustit per seguides manifestacions de l'opinió catalana, es la afirmació de que LA LLEI ANOMENADA DE JURISDICCIONS HA DE DEROGARSE, perque no poden les externes solemnitats de la seva elevació a precepte lilegislatiu esborrar el rastre vergonyós de la coacció qu'en tots els seus tràmits va produir, ni convalidar la nul·lit resultant de tant violenta transgressió de la justícia, ni prevaldre sobre la voluntat d'un poble manifestada ab la serena majestat d'una unanimitat incontestable... Que a més de la sollicitud de l'engranatge entre tots els elements d'educació política lo cert es que solament uns Corts que no siguin representació viva del poble poden humillarse fins a votar lleis com la de les Jurisdiccions...»

Aquests son els principis en que informaran les seves campanyes parlamentaries els senadors i diputats de la Solidaritat catalana...»

Aquest era'l vostre programa, per aixó varem votarvos; per aixó demanem el compliment de vostre promesa; ara es hora de correspondre a la prova de confiança que posarem en vosaltres, ara es hora de demostrarnos que avans que tot i per damunt de tot sou catalans.

Vosaltres teníau raó de calificar en el vostre manifest de vergonyosa aquella llei, avui teniu medis de fer desaparèixer aquella vergonya que pesa al nostre damunt com estigma denigrant.

Ja lluitar sense treva que al vostre costat hi tindreu a tot el poble que va elegirvos!

Deixeu totes les discussions secundaries: lo primer que s'imposa es rompre les trabes oposades a la lliure emissió del pensament.

JOAN ANJÓ.

Al seu degut temps publicarem les firmes recullides i qu'han d'anar al peu del missatge qu'endressarem als diputats i senadors catalanistes demanant-los qu'exigeixin al govern la derogació de la llei de jurisdiccions, per lo que recordem que a la redacció de «Metralla» segueixen recullintse firmes per demanar als nostres diputats qu'avans que tot i per damunt de tot exigeixin al govern la derogació de la llei de jurisdiccions.

De Justicia

Com prometerem fa poch tornem a insistir referent a la detenció d'en Magí Marcé. Tenim el convenciment moral de llur ignocencia i per aixó creiem de justícia insistir una i altra vegada, fins a assolir llur definitiva llibertat.

Ens consta positivament, que la nostra convenció i els nostres desitjos son els mateixos de totes, entenguis be, de totes, les persones que volem qu'acabin d'una vegada les formes com s'administra la Justicia actual tenint reclosos els individus mesos i mesos allunyats del calor de sa llar, per que després sigui reconeguda llur ignocencia com segurament succeirà ab en Magí Marcé.

Encara que repetint alguns conceptes vertits per altres periódichs nosaltres continuarem la tasca que'ns havem imposat donant publicitat dels detalls per nosaltres adquirits.

Nosaltres sabem qu'en Magí Mercé feia llarch temps que vivia allunyat dels seus mateixos companys de Vilanova no per antipatia sino perque tenia veraders desitjos de fugir del jou del burgés (encara qu'encarregat) per viurer més independent treballant per son compte propi. Les hores que tenia lliures del taller, les emplejava arreglant màquines de cusir i per lo mateix en llur casa havia posat un petit taller ab les eines més precises per arreglar els adobs que se li encomanaven.

Fins en les hores d'esbarjo l'únich vici que tenia era anar a pendre café a ca'n Más, aont passaba l'estona fent la manilla puig no tenia altre anhel que treballar per ell i per la familia.

Tot lo que nosaltres diem ho pot justificar el qu'era cabo de la Guardia Civil de Vilanova, anomenat Ruiz, qu'estaba encarregat d'investigar els passos que feien els que, segons diuen, sustentan idees disolvents.

Entenent nosaltres que'l sustentar una idea qualsevol no es cap delict, sino que molt al contrari, deu ésser respectada, i veient qu'en Magí Marcé ha sigut pres perque sentia l'anarquia i per les confabulacions d'un policia, demanem (ja que no podem exigir) l'excarcelació immediata, per no privar a una dona, i a dos fills del goig de besar a l'espos i al pare.

Encomanem al comité de Llibertat i Justicia qu'emprenqui una activa campanya per la derogació de la presó preventiva i altres coses, que de lograrho, no solsament es farà digna sino que farà obra Humana.

Parlem clar

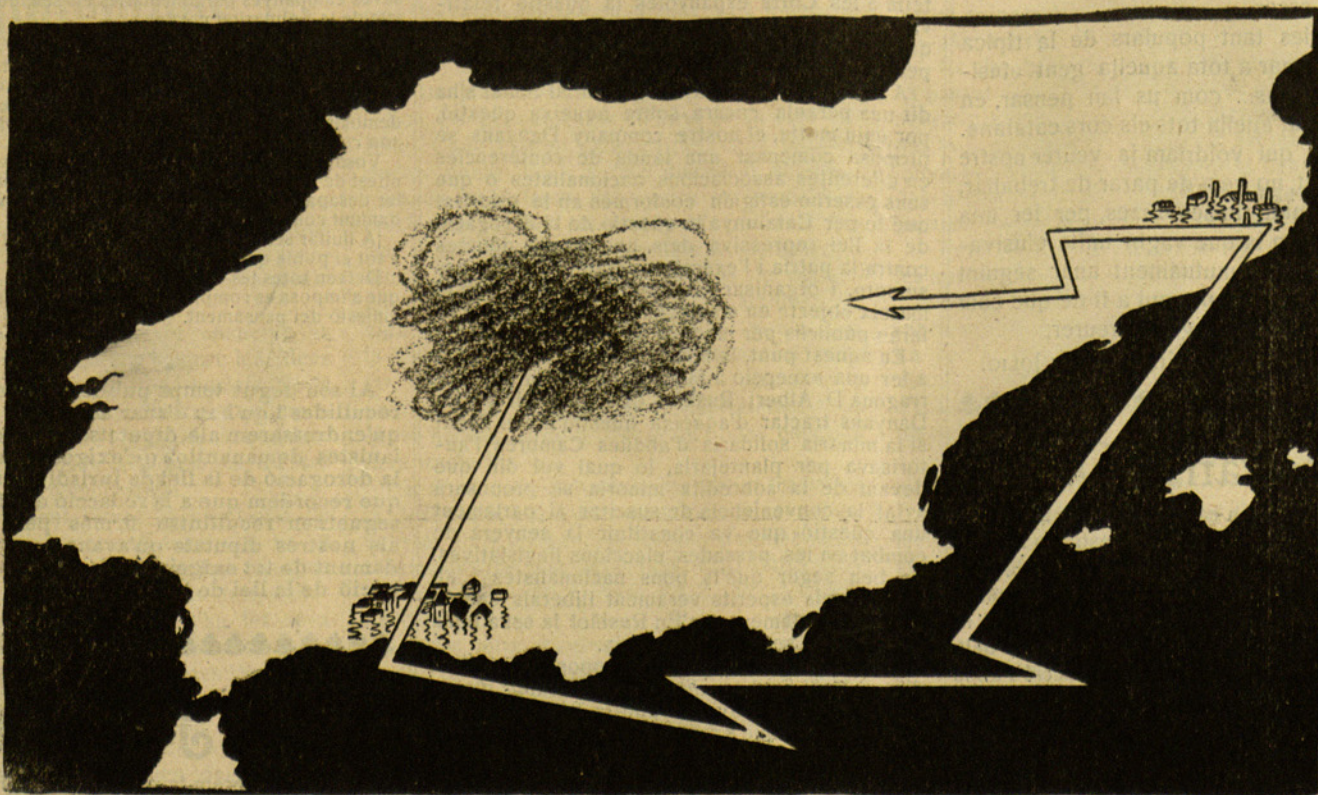
A n'els que no'ns entenen i a n'els que no'ns volen comprendre

Ja ha arribat l'hora de que nosaltres, un estol de joves que ab la ardenta flamarada d'un entusiasme ferm i sincer per la defensa de nostra aimada Catalunya, i que, a forsa de tants treballs hem pogut arribar a la organizació d'una societat tant catalana com es «L'Avenç Nacionalista», parlem clar i català. Encar qu'en les vetllades i mitins qu'havem celebrat, oradors de ben reconeguda fama han explicat tant rebé lo qu'es el nacionalisme, en aquesta vila sembla que n'hi ha molts que no'ns entenen. A n'els que no comprenen lo qu'es un poble tot unit en els moments crítichs per defensar el bressol de llur infantesa, molt gustosos procurarem explicarlos, pero lo que també ens ha induit a parlar d'aqueix assumpte, es que alguns que volen constituirse en eternals amos del poble, tingan empenyo en no volguernos comprendre.

A n'els primers, que no'ns entenen, devem comensar per dil·lhi qu'en nostra societat hi cap tothom que vulga treballar pel be de Catalunya, sens que llur manera de pensar, tant en materies

JEROGLÍFICH

religioses i polítiques com socials hagi de canviar en lo més mínim. Més clar. Com sia que'l moviment que'l poble català realisa es un moviment social encaminat a conseguir l'autonomia de Catalunya, es precis que tots plegats, tots els catalans, treballen, ens unim, ens agermanem per arribar al assoliment d'aquesta llibertat que be'ns mereixem. Aixís es que a «L'Avenç Nacionalista» hi trobarà una abraçada fraternal, tant un republicà, com un socialista, com un carlí, sens que cap d'ells hagi de renegar dels seus ideals polítics. Entesos?

Dels que'ns sab més greu parlar es d'aquells que, ja he dit, no'ns volen entendre. Aquests son uns que's diuen catalanistes, empro jo els dich que son uns renegats, perque si tant aimants de Catalunya fossin, hagueren vingut a engroixir les files d'entusiastes joves que han hagut de donarlosi una llió ben merescuda. I per comptes d'ajudarlos, de donarlos alé, venen a posar trabes en nostra tasca, proibintnos (com a petita prova) que's ballin sardanes a plassa i tot perque no destorbin els beneficis d'una determinada societat de la que tots ells en forman part i la que, no titulantse política encarna el foc del caciquisme, perque en ella hi dirigeixen ells. Esclar qu'aquests *bons patriots*, s'oposan a la nostra tasca. Nosaltres volem les coses ben clares, sens embolics.

I ara per acabar, direm a tots els que vulgan venir a engroixir les nostres files que primerament llegeixin els estatuts de la societat, per enterarse de lo democràtica qu'es. En l'article 6 hi trobarán lo següent: *Serán iguals en drets i debers tots els socis atmesos.*

Aixó precisament es lo que volem, esser tots iguals, no volem imposicions de ningú. Nosaltres, desseguida que les forces ens ho permetin, instal·larem lliçons gratis per tots els socis, les quals lliçons explicarán mestres ben competents. Volem i necessitem instrucció, molta instrucció.

Ah! I nosaltres també voldríam comprar una bomba per poguer regar, en l'estiu l'únich passeig que Caldas te, perque es molt estrany qu'encar no s'hagi mort cap veí per causa de la pols; empro nosaltres confiem qu'aquells bons catalanistes procurarán pel benestar de Caldas, per la salut pública i perque nosaltres vejent el seu bon comportament poguem darli un vot de gracies.

ALFRET CONSTANTÍ MORATA
de «L'Avenç Nacionalista» de Caldas de Montbuy.

Per qué combato a n'en Lerroux

(Parodia d'un article publicat al periódich «Rebeldes», de Sabadell)

Perque vingué a Catalunya no per combatre a la monarquia sino per afavorir al centralisme. Perque en Lerroux es el qui sintetisa les aspiracions de la burgesia i de la reacció. Perque en Lerroux es un de tants polítics espanyols que no tenen vergonya. Perque en Lerroux ha mercadejat impudicament ab els ideals, traint i enganiant al poble obrer.

Perque la propaganda d'en Lerroux es la negació de la República.

Perque te... *el alma... a la panxa.*

Perque s'ha venut a tots els enemics de la Llibertat i de Catalunya.

Perque es conservador e incapás de fer altres revolucions que les del *Suis* i de *Fornos*.

Perque mai ha rendit tribut a la Veritat i a la Justícia.

Perque ni es valent ni es intrèpit, (sino qu'en respongui el conseqüent Urales).

Perque no te lo que tenen els homes decents.

Perque ha destruït les societats obreres de resistència creant societats obreres republicanes (?) a fi de afavorir als burgesos.

Perque mai ha complert lo que ha promés.

Perque sense treballar s'ha emancipat i viu com un burgés.

Perque no dona explicacions dels comptes de la «Casa del Pueblo», de la «Mina Matilde» del *chantage* de Plasencia, etc., etc.

Perque mercadeja ab els companys martiritats a Montjuich.

Perque era anarquista, antipolítich, antimilitarista i avui es polítich burgés, militarista i patrioter.

Perque no combaté la reaccionaria llei de jurisdiccions per no indisposarse ab en Moret.

Perque ha sigut perseguit per estafa.

Perque no accepta discussió pública ab els ciutadans que tenint ideals arrelats el reptan a controversia.

Perque mai se'l veu en lloch quan hi ha perill.

Perque quan la vaga general guillà a Madrid enloch de complir la paraula d'anar al *frente de les barricades*.

Perque es una *adormidera* dels mansos que'l segueixen.

Perque'l considero un defensor maquiavélich de la oligarquia dominant.

Perque mai dona la cara.

I ja està dit.

El dia qu'en Lerroux deixés de ser tot lo que actualment es, el dia que abandonés la direcció de la causa explotadora del poble... aquell dia... tampoch seria lerrouxista.

J. INGLÉS.

El senador per Tarragona, en Albert Rusiñol, no va anar a rebre'l rei d'Espanya'l dissabte passat, ni va concore a cap acte oficial.

No tothom pot dirho aixís.

Un tal *Cañal*, diputat maurista, ha tingut la barra de dir, contestant al Sr. Junoy, que a Espanya no hi havia més *nación que la madre España*.

Redeu que burro!

I a n'aquesta gent volen convencer els diputats solidaris.

¡Lástima de temps que perden allà dalt!

L'altre dia va arribar en Nofre de montanya ab el seu masover.

Per are tots bons.

Ahí vespre degué tenir lloch un mitin organísat pel grup lerrouxista «La Kábila».

Suposem que'l burgés Solà i Pons disertaria referent al tema següent: *La explotacion del hombre por el hombre*.

En DE Villalobos sobre'l tema: *El nacionalisme es l'idea mare de tota llibertat positiva*.

En Calderon Fonte sobre *La filosofia de les mongetes*.

En Montaner: *L'influencia dels filets i llagostins en l'espirit revolucionari de D. Prudenci*.

I per últim en Bosch (a) *Leon Jover* sobre'l tema: *Incompatibilitat dels dependents de curtits ab la filosofia nietzschiana*.

Renoi que bonich i super...científich (?) deuria re-sultar!

A la Rambla de Santa Mònica:

Nofre —¿Qui son aquells *sumés* que van tant encarcats?

Metralleire: —Son els regidors regionalistes.

Nofre (badant) —¡I ara!

Metralleire: —Ja's coneix que baixeu del hort. Després del discurs d'en Cambó a la «Lliga» no'ns hauríem d'extranyar aqueixes coses. ¿Que no ho sabeu qu'ells farán lo que'ls dongui la *real gana*?

Nofre: —I'l poble també ho farà quan vinguin unes altres eleccions.

Tant mateix en Nofre no badava pas del tot.

No sabíam que al Principal venguessin tabach. Dissabte passat ens ne varem convèncer.

La setmana passada un salvatge vestit de persona s'acostà a una noieta de 10 a 12 anys qu'estava omplint un cantíret a la font de Canaletes i li demanà que'l deixés beure. La noieta amatenta li entregà el cantíret. El salvatge vestit de persona mentres s'afartava d'aigua s'adonà de que en dit cantí hi havia una inscripció que deia *Visca Catalunya...* i aquí fué Troya...

—¿Por qué llevas este cantíret, muchacha?

—¡Allí! ¡Allí! Es el de casa.

—¿Quieres ver como te lo rompo?

—¡Veiam, proviho?

—Pues allí va... ¡I llensant el cantí al mitx del carrer el feu en mil bocins.

La pobre noieta no pogué esbravarse d'altre manera que posantse a plorar tota enrabada.

Devant d'aquesta salvatjada tant *hidalga* no més se m'acut preguntar: ¿de qué serveixen els carretons dels gossos?

Desde'l dissapte passat se troban malalts, segons se'ns diu, alguns senyors regidors regionalistes d'una mena de mal tant extrany, d'un dolor tant intens a l'espinada que's tem que no podrán portarla mai més ben dreta.

Si haguessin atés els consells del Doctor Sentit-comú i de D.ª Conseqüència potser avui no's trobaríem en l'estat llastimós en que's troban.

Les imprudències i les inconseqüències devegades se paguen cares.

El vis-secretari i comptador del «Ateneu Autonomista Arrabal» han dimitit els seus carrecs per no estar conformes ab la conducta política del seu president D. Ignasi Peris el qui ha contrariat ab certs actes per ell realitzats fa poch, no solsament el sentir i pensar de la majoria dels socis del «Arrabal» si que també de l'immensa majoria dels seus electors.

Segons noves fidedignes els qui més cridaven i aplaudíen al voltant del cotxe del rei d'Espanya, no eran estudiants, sino *niños rebeldes, descamisados i kabilenys*.

¡D. Prudenci es molt agraït i els seus esclaus ¡tant obedients!

A Romea ja han tret el número 100 del lloch aont l'havíem tingut fins ara fa poch, (per vergonya dels bons catalans) substituïntlo degudament.

Ja era hora.

Un dels individus que ab més entusiasme aplaudia a l'arribada de D. Alfons i que més crís donà de *Viva el rey* fou un subjecte anomenat Sin, aspirant segons sembla a municipal o a buró, molt conegut a la casa de D. Prudenci, i empalgós xerraire en certs mitins lerrouxeros.

Després de l'arribada vegerem entrar al tal Sin al palau del bisbe. Suposem que seria per donar compte del acte realísat i cobrar el respectiu jornal.

Els kabilenys volen vindicarse de la derrota soferta al discutir ab en Danyans.

Es en va.

El poble ja'ls ha judicat.

I tothom veu ben clar que si haguessin tingut ar-

guments de pes els hauríem alegat el dia de la contraversia.

Qu'era precisament el moment de ferho.

¡Qu'es estrany!

El dia de l'arribada del rei d'Espanya la «Lliga Regionalista» no issà la bandera. ¡Ai si'n Maura se'n entera!

Diàlech entre dues dones del poble:

Una: —Sembla qu'està més gras que l'altre vegada.

L'altre: —I més moreno.

En Jan, indignat perque li privaban el pas i a més sis havia d'esser a la redacció:

—¡Que n'hi deuen haver avui de plats bruts.

Gairebé tots els periódichs que's diuen solidaris (excepte dos o tres) ab motiu de la vinguda del rei d'Espanya varen tenir ocasió de donar proves de seu amor a les institucions publicant una llarga formació de l'arribada.

Sempre es bo conèixer la gent de quin peu se doles.

Parla D. Prudenci:

Los que más mal me hacen, los que más disgusto me causan son esos sabandijas de METRALLA.

¿Si, eh? Donchs ens n'alegrem de sapiguerho perque això prova que les manxules marca METRALLA pican i filban fins a n'aquells que més groixuda tenen la pell.

No obstant com que som tant bons xicots i tan compassius, prometem a D. Prudenci no donar cap mes disgust fins... a la setmana entrant.

Tila, *Alejandrino*, tila...

Ens diuen qu'en Rodés i en Milà s'han donat de baixa del «Centre Nacionalista Republicà» i s'han inscrit a les llistes del «Círculo Liberal-Conservador» ja era hora.

L'Ajuntament te un representant a Madrid al qu paga molt bon sou, per gestionar a la *villa y corte* els assumptes del nostre municipi.

Malgrat lo qual, a la darrera sessió's va acordar que'l secretari (que no es català, ni sab parlar ni entén la nostra llengua) vagi a Madrid a gestionar els esmentats assumptes.

Dedució que's farà qualsevol: o sobra'l representant de l'Ajuntament a Madrid o sobra'l secretari.

I a apropòsit de la generositat del nostre Ajuntament.

Per comprar set besties varen recreiar-se cinch persones: tres regidors, el comandant de la guardia municipal i un veterinari.

¡I aixó que no hi han diners per netejar la ciutat!

Avans d'ahir encare no havíem ingressat al partit conservador uns senyors regidors que no fa gaire dies lluhiren les seves casaques per la Rambla.

NOVES

CONTROVERSIA SOSPESA. — La controversia que el passat diumenge havia de celebrarse a Tortosa entre la redacció de METRALLA i els anarquistes Aguilera i Abeyá tingué de sospendres pel dolor mortu de que l'Aguilera, que's trobava resident a Almenar fou empresonat per ordre de un jutge de Madrid.

De debó sentim aquest empresonament tot desil·lant que siga lo més curt possible.

La Comissió del foment de la sardana del «Centre Autonomista Fivaller», fa avinent als aimants d'aquesta hermosa dansa que'l passat dissapte, di 12 del corrent, inaugurà les classes gratuïtes de l'ensenyansa de la Sardana, les que continuaran els dissaptes baix la direcció del «Foment Popular de la Sardana».

Promptament se veurán en concell de guerra les causes seguides contra els infelissos enredats ab *all* que'n digueren sublevació carlina. No tenim de dir qu'els desitjem fallo absolutori.

Escola Catalana Mossen Cinto. — El diumenge pròxim celebrará l'acte de repartiment de premis a el local del «Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria».

METRALLA ha ofert dos premis.

MITIN NACIONALISTA A MATARÓ. — De n' sobrenen cap contratemps el pròxim diumenge tindrà lloch al teatre Euterpe de Mataró un mitin organísat per la societat *Progrés* i la redacció de METRALLA.

Sembla que els cacichs mataronins tenen ganes de moure brega: ¡ai d'ells!

Els qui vulguin assistirhi poden sortir de Barcelona en lo tren de les 8 del matí: poguent retornar a de la 120 de la tarde. El preu de anada i tornada es de 235 pessetes.

SUSCRIPCIÓ

Suma anterior 475'55 pessetes.

Un ex-kabileny, 170 p.—Varis socis del «Centre Autonomista de dependents del Comerç y de la Indústria», 1'60 p.—F. Requens, 0'50 p.—Joseph Roviro, 0'50 p.—M. S. F. 1'00 p.—P. A. 2'00 p.—A. Subirany, 2'00 p.—N. N. 0'15 p.—He rebut de F. R. de Girona 5 Liras que cambiades son ptes. 5'00.

—J. Mauri de Caldas, 1 p.

Total ptes. 491'50

Avis d'Administració

Advertim als corresponsals que no tinguin avis de giro, se posin al corrent ab aquesta administració a la major brevetat; al mateix temps advertim, que les controvèrsies Llangort-Cuadras son compte apart, no obstant esperem satisfaràn lo que tinguin pendent de dites controvèrsies.

CORRESPONDENCIA

M. Montaner, conforme.—J. Busquets, conforme.—M. J. dana Igualada, conforme del tot.—Ramon Prat, conforme.—J. Moreno conforme.—B. Cubells, anirà arreglatet Joan S. radell, es per excés d'original.—Antón Coma No serveix.—Enrich Ferre, va be si hi cap es publicará.—J. B. Artís García, Un Nacionalista, i J. M. Deulofeu, no pot publicar.

L'Orís i Ribas, no serveix.—Arcalé de Calella, ens en alegrem *Apa buenas*.—Bonaventura Riús, no serveix.—Joan Loperana, anirà.—E. Perdiguot, n'aprofitarem alguna cosa.

Joanet Paleta, ja n'havem parlat prou d'aquex subjecte.

Francesch Puig, Te rahó, pero no va.

Imp. J. Horta.—Barcelona.